

ပြုံးသစ္စာ

ကျတ်ကုန်းမြေမှ စုန်းကဝေ

ကျတ်ကုန်းမြေမှ စုန်းကဝေ

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ပရလောကဝတ္ထုတို

ဟိုတစ်ချိန် နေ့တစ်နေ့၏ နက်ဖြန်ခါလို့ ပဲ ဆိုရမည်ပေါ့ ...

ဆင်သေကုန်း ရွာကလေး၏ နေဝင်ဆည်းဆာနဲ့ အတူ အလင်းပျောက်၍ မှောင်ရီပျိုးစ အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့ပြီလေ။

ညအချိန်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖား ပုရစ်တို့ ၏ အော်မြည်သံတို့ က သာလျှင် လွှမ်းမိုးလေ့ ရှိသောကြောင့် ။ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ ကြွေကျသံသည် မှာ လည်း တိတ်ဆိတ်မှုကို ခြောက်လှန့်နေသည့် နယ်၊ ညဉ့်ငှက်ခေါ် ဇီးကွက်ငှက်၏ တဂူဂူ အော်မြည်သံမှာ လည်း ဇီဝိန်ခြွေဖို့ ခေါ်နေသည့် သေမင်း၏ တမန်တော် အလား လူကို ကျောချမ်း၍ လာစေလေတော့သည် ။

မှောင်မိုက်သော ကာလအချိန်သို့ ရောက်မည်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် နေမိခြင်းတို့ ကြောင့် ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြုံတွေ့ရဦးလေမလဲဆိုသည့် အတွေးတို့ ဖြင့်၊ ပရလောကသားတို့ ကျင်လည် ကျက်စားရာ

အမှောင် ကမ္ဘာညကို ရင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်ရင်းမှ ၊ ရောက်ရှိနေသော ခဏတာအတွင်း အရိပ်နောက် အရောင်လိုက်နေသည့် အရာရာတိုင်းကို ကြောက်ရွံ့လို့ နေမိပေတော့သည်။ ။

အတိတ်ခြေရာကို အရိပ်ပုံဆောင်ကာ ပြန်လည်ဂူသွင်းလို့ အသက်သွင်းပြရမည် ဆိုလျှင်တော့ ...

အခန်း (၁)

ရိုးသားမှုကို အကြောင်းပြုကာ ကောက်ကျစ်မှုတို့ ကို ဖုံးကွယ် ထားတတ်သော၊ တောသူအဘွားအိုကြီး ဒေါ်ထားစိန်သည် ၊ သူမလိုမုန်းထား အမြတ်ဒေါသ ထွက်မိသောသူဆိုလျှင်၊ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အသက်ဝိညာဉ် နုတ်ယူခံရလျှင်လည်း ခံရ၊ မခံရပြန်လျှင်လည်း ဆိုးကျိုးတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခု ကြုံတွေ့ကြရသည် ချည်းသာ များ ပေသည်။ ။ လူတိုင်းကတော့ သူ့ကိုမယုံကြည်ပေ၊ သူသည် ပရိယာယ်မျိုးစုံကို သုံးတတ်ပြီး ကောက်ကျစ် ယုတ်မာတတ်သော မြေခွေးအိုမကြီး တစ်ကောင်အလား၊ သူ၏ အမူအကျင့်မှာ ရှေးရိုးစွဲ အယူအဆတွေကို လက်ကိုင် ထားသူ တစ်ယောက်ပေမို့၊ ဘယ်အရာကိုမှ ကိုးကွယ် ယုံကြည်ထားသူလည်း မဟုတ်ပါချေ။ ဘယ်သူကဘာပြောပြော ကောင်းမှု မကောင်းမှု စသည် တို့ ကို လက်သင့်ခံတတ်သူလည်း မဟုတ်လေ သောကြောင့် ၊ လူတွေအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ စိတ် လုံးဝမရှိ၊ အခွင့်အရေးကို

သာ ချောင်းနေတတ်သော အဘွားအို တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လို့ နေပါ တော့ သည်။ ။

သူ၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို ကြည့်လိုက် ပြန်လျှင်လည်း စုန်းကဝေ အောက်လမ်း စသည့် နိမ့်ကျသော ပညာရပ်များကို ဆည်းပူးထားသူများ မှ ဆင်းသက်လာသော နောက်ဆုံး အမွေရမျိုးဆက် အဘွားအိုပင် ဖြစ် ပေတော့လေသည်။ ။

သူနေထိုင်ရာ အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း အိမ် အတွင်းပိုင်း ခေါင်မိုးတို့ မှာ ပင့်ကူမျှင်များ နှင့် အတူ မီးခိုးငွေ့များ ၏ ပျံ့နှံ့မှုကြောင့် ကြက်ခိုးမည်းမည်းများ ဆွဲကပ်ကာ တွဲလောင်းကျလျက် ရှိနေတော့လေသည်။ ။

အိမ်၏ လေးဘက်လေးတန်တို့ မှာ လည်း တံခါးပေါက်ဆိုသည် မရှိ အလုံပိတ်ကာ၊ နေ့ဆိုလျှင် အလင်းရောင် မှိ နံပျပျလောက်သာရှိ၏ ၊ ည ဆိုလျှင်တော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပေ၊ ဘယ်ဟာအိမ်အရှေ့ခန်း၊ ဘယ်ဟာက အိမ်နောက်ဖေးခန်း ဟူ၍ မတွေ့ရှိရ၊ ဘုရားစင်ဆိုသည် မှာ ဝေလာဝေး၊ အမြဲတမ်း ထင်းမီးဖို၏ နံဘေးတွင် ပင် ကုန်းကုန်းကွကွထိုင်ရင်း မီးခိုး တလူလူတွေကြားမှာ ဘာတွေကို ချက်ပြုတ်စားသောက် နေသည် လည်း တော့ မပြောတတ်၊ သူ၏ အိမ်ကို အဝေးမှ မြင်တွေ့လိုက်ရပါမူ သူ့အလိုလိုပင် အုံ့မှို င်းပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသော အိမ်ထရံများမှာ ရေနံချေးသုတ် ကြက်ခိုးစွဲနေသည့် အိမ်မည်းကြီး တစ်လုံးပမာ မီးခိုးငွေ့ များ တို့ က တလူလူ လွင့်ပျံလျက် ရှိလို့ နေပေတော့၏။

သူ၏ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် လည်း အုန်းပင်၊ ဝါးပင်၊ ငှက်ပျောပင်များ နှင့် နှစ်ချို့ ကုက္ကိုပင်ကြီးတို့ မှာ လည်း အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိသဖြင့် မည်သူမှ သူ ၏ အိမ်ရှိရာဆီသို့ နေ့နေ့ညည မသွားရဲကြချေ။ အဘယ့်ကြောင့် နည်း

ဟူမူ ထိုအဘွားအို ဒေါ်ထားစိန်ကြီး နေသည့် အိမ်ဝင်းကြီးမှာ ၊ ဟိုးတစ်
ချိန် ဂျပန်ခေတ် အခါကာလတုန်းက တိုက်ပွဲကျ ဂျပန်စစ်သားများ မြေ
မြှုပ်သည့် အခါတွင် အသုံးပြုသည့် ဂျပန်စစ်သင်္ချိုင်း တည်ရှိရာ နေရာ
ကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်တည်း။

ယခုအချိန်အထိ သူ၏ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘယ်နေရာကိုပဲ တူ
ဖော်ကြည့်ကြည့် အရိုးခေါင်းခွံများ နှင့် လက်ရိုး ခြေထောက်ရိုး လူခန္ဓာ
ကိုယ်များ ၏ အစိတ်အပိုင်း အတိုအစများကို တွေ့နေကြရစမြဲ ဖြစ်ပါသ
ည် ။
